

щѣха да ме разкъсатъ! — извика уплашенъ Вълчо. — Едва се отървахъ, едва прескочихъ дветѣ огради... — Той помълча малко, отпустналъ отчаяно глава, и изгледа проникателно ухилената Лиса, която токущо бѣше изляла единъ заякъ. — Какъ мислишъ ти, дали не съмъ издаденъ отъ нѣкого? — попита той живо.

— Издаденъ си! — рече Лиса.

— Ехъ, да знамъ, кой ме е издалъ, кожата му ще смъкна, — заклани се Вълчо, и прочитъ му свѣтнаха кръвожадно.

— Азъ знамъ! — рече Лиса.

— Кой е? — наведе се къмъ нея Вълчо.

— Отвратителната ти миризма бе, глупчо! — извика му Лиса и го перна съ дългата си опашка по гърба. — Ехъ, да не бѣше тази проклета наша миризма, колко лекъ и приятенъ щѣше да бѣде живота!

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВЪ

Марта щомъ настѣпи,
Снѣжко се стопява,
слънцето го гони,
мира му не дава.

Черенъ почернява
бѣлолики Снѣжко,
а Слънчо се смѣе,
весело си грѣе.

Палавата Марта
Снѣжка не обича,
щомъ като го зърне,
започва да вика:

„Бѣгай къмъ Балкана,
Снѣжко мразовити,
бѣгай, крий се бърже,
Слънчо ще те види!“

ВЪРА ГОСПОДИНОВА